

ON ETS? :!!

La Xènia esperava fent cua en una de les taquilles del cinema. La Laia es retardava; res estrany en ella. Dues persones més i ja li tocava. Començava a impacientar-se, tamborinava amb els dits la seva petita bossa de colors mirant al voltant. Va deixar passar la parella que duia al darrere, un pare i un fill, tots dos amb la mateixa gorra. Va pensar que eren la típica estampa de pare divorciat a qui toca el fill el cap de setmana.

La Laia no donava senyals de vida. Mirava neguitosa al darrere, mentre tots els ulls estaven clavats al davant, en la gran escalinata i el cartell enorme de la pel·lícula. Va deixar passar una parella d'enamorats; no devien tenir més edat que ella, i ocupaven molt poc espai de tan junts com caminaven. De cop va pensar que a la cua gairebé tot eren parelles d'un tipus o d'un altre. Ella també hauria d'estar esperant amb la seva millor amiga, en realitat l'única, si no fos perquè era una impresentable.

De sobte va sentir dues campanetes que l'avisaven que tenia un WhatsApp. No podia ser una altra que la Laia.

«L'he feta ben grossa i els pares s'han tornat bojos. No puc sortir», i una careta trista.

La Xènia va quedar bocabadada, sense saber què respondre.
«Quèèèèèè???!»

Va escriure, però no va esperar resposta. Coneixent l'amiga, de segur que l'havia ben embolicada. Ho feia sempre, estava com el gat i el gos amb els pares i a l'últim sempre la castigaven.

No podia ser! En realitat, ella no tenia cap intenció de veure aquella pel·lícula; era cosa de la Laia. No podia perdre aquella tarda de diumenge; encara no havia acabat el treball de literatura i era per a dilluns. I ara es trobava abandonada a la porta del cinema i no sabia què fer. La noia de l'uniforme de darrere el vidre l'apressava; els de la cua, també. Va demanar una mica de paciència. Havia de valorar moltes coses abans de prendre una decisió com aquella. No havia anat mai al cinema sola. Era una mica trist. Sempre ho havia fet amb l'àvia, amb l'institut o amb la Laia.

—Vinga! —va dir una veu de la cua.

—Sempre hi ha una primera vegada! —va exclamar la Xènia.

Va comprar l'entrada i va pujar la gran escalinata, solitària, acompanyada d'una gentada anònima, sense apartar els ulls del cartell de la pel·lícula. Va lliurar l'entrada a un noi uniformat i tot d'una la va envoltar una flaire irresistible de crispetes. Va mirar atentament la llista de preus prohibitius.

—Això és un atracament! —va pensar o va exclamar. Li passava constantment: els mots fugien dels seus pensaments

i s'instal·laven als llavis sense poder-los aturar. A la seva amiga Laia li succeïa el mateix, però sense que les paraules li passessin pel pensament.

Va regirar la petita bossa de colors. A dins, en una butxaqueta tancada amb una cremallera, portava els diners, justos per a un cubell de crispetes i un refresc. Això sí, es quedava sense setmanada, i encara era diumenge.

«Un dia és un dia!»

Va fer una altra cua per comprar les crispetes.

—El refresc, el vols zero o *light*? —li va preguntar un noi pèl-roig i pigat amb una gorra molt còmica, que repetia aquesta frase a cada client.

—Això és ridícul! Quantes calories puc estalviar-me amb el refresc després d'haver-me'n empassat un milió amb les crispetes?

El noi no va demostrar cap interès per la pregunta de la Xènia. Només esperava una resposta a la seva.

—Zero.

I amb un somriure d'orella a orella va carregar el refresc i el cubell a vessar de crispetes. Caminava contenta fins a la sala set quan de cop uns nois van passar corrent pel seu costat, van començar a donar-se empentes entre ells i, amb una d'aquestes envestides, li van fer perdre l'equilibri, només un instant, un instant que es va allargar massa. El temps just per fer mitja volta i observar que encara en venia un altre a tota velocitat. No va poder reaccionar i el noi va xocar amb ella. La va agafar per la cintura en un intent d'aturar el fort embat i evitar que ella caigués a terra. Llavors va ser quan va veure,

com a càmera lenta, que la tapa de plàstic del got que sostenia sortia disparada i que el refresc que contenia, acompanyat de les crispetes, saltaven pels aires i anaven a parar a la seva cara, a la dessuadora i, el que encara era pitjor, als texans que acabava d'estrenar. I, sobtadament, tot es va aturar. A prop de la seva cara va reconèixer el noi ros que la mirava amb uns ulls com unes taronges a causa de l'ensurt.

—Merda!!! —va exclamar ella.

Aquesta vegada la paraula no va passar pel pensament.

—Estàs bé? —li va preguntar el noi panteixant. Encara no havia recobrat l'alè.

La Xènia podia notar les gotes del refresc regalimant-li per la cara, mentre sentia les rialles dels nois. Sense paraules va assentir amb el cap.

—Ho sento molt. De debò. No t'he vist.

Ella, sense badar boca, va fer mitja volta amb la intenció d'allunyar-se ràpidament d'aquells poca-soltes que coneixia perfectament. Eren del seu institut, tots del seu mateix curs, però anaven al D. Encara que en teoria els havien repartit per cognoms, tots els brètols i populars anaven en aquest curs.

Ella i la Laia anaven al B. Tota una vida plegades, unides des d'infantil pel cognom. Elles no eren populars; tampoc no eren impopulars. Tot i els anys d'escolarització, encara estaven per adjectivar. Es podia dir que simplement s'havien convertit en dues noies invisibles. En canvi, el noi de les disculpes s'anomenava Carles i tenia l'honor de gaudir de tota una sèrie d'adjectius, entre els quals hi havia el de *popular*. Vivia al seu mateix carrer. La Xènia el tenia ben fitxat. Li

furtava les magdalenes de l'àvia a tercer d'infantil. Va maleir la seva mala sort. A sobre, l'endemà tothom sabia que havia anat sola al cinema! Pensarien que era una marginada.

Es va posar la caputxa de la dessuadora i es va escarxofar a la butaca esperant ansiosa que apaguessin els llums i pogués passar inadvertida. Els sentia riure unes quantes files darrere seu. Confiava que no s'estiguessin rient d'ella ni de la malifeta que li acabaven de fer.

Era ben clar que aquell no era el seu dia. La pel·lícula no li havia agradat gens, era força avorrida, totes les escenes d'acció havien sortit en el tràiler, l'argument era insuls, l'actor més guapo desapareixia en la segona escena i no apareixia fins al final. Total: una estafa caríssima que s'havia polit la seva setmanada. Això sense comptar l'incident amb el cubell de crispetes i el refresc, que intentava esborrar de la memòria per sempre més sense gaire èxit.

En obrir-se els llums, va sortir disparada cap a l'autobús. Si s'afanyava, encara podia acabar el treball de literatura abans de sopar.